

[Hassing-Jørgensen.]

hurtigt gældende ogsaa for Importvarenes Vedkommende. Under alt dette maatte det indenlandske Prisniveau stige meget stærkt til Skade for alle, som skulde leve af deres ordinære Indtægter, og det viste sig hurtigt, at disse Tilstande nødvendiggjorde kostbare Hjælpeforanstaltninger fra Statens Side. Hvad var da rimeligere, end at de, der under saadanne Forhold ikke blot var i Stand til at opretholde deres Standard, men til at forøge deres Indtægter meget stærkt, kom til at yde et klækkeligt Bidrag til de ekstraordinære Statsudgifter?

Saaledes blev Merindkomstskatten til, som Resultatet af en human og demokratisk Tankerække. Men nu oplever vi en ny Periode med et stigende Prisniveau paa Verdensmarkedet, en Periode, hvor Importørvancerne, selv om de kun i enkelte Tilfælde kan siges at have været urimelige, dog uvilkaarligt stiller sig adskilligt gunstigere end under normal, fri Konkurrence. Vi oplever, at Industrien, uden at misbruge Stillingen til en Fastsættelse af urimelige Priser, dog har haft betydelige Fordele af et mere udvidet Hjemmemarked, en Stilling, som Industrien i den senere Tid i øvrigt klager stærkt over ikke kan opretholdes.

Under disse Forhold melder sig uvilkaarligt Tanken om Importafgifter paa samme Maade, som man i sin Tid kom til at tænke paa Eksportafgifter. Man taler om Importafgifter, eller man kalder det Valutaafgifter. Det er nyttigt at underkaste disse Ideer en demokratisk Overvejelse. Stigende Priser undgaar vi ikke. Skulde saa Staten ved Toldpaalæg eller ved Valutaafgifter bidrage til yderligere Prisstigninger? Nej, naar Levofoden ved denne Tilstand fordyres for dem, der skal leve af deres normale Indtægter, og naar der udkræves særlige Foranstaltninger fra Statens Side for at afhjælpe de værste Ulemper derved, da er ikke noget rimeligere end at de, der nyder øjensynlig Fordel af Tilstanden, kommer til at yde deres klækkelige særlige Bidrag til Statshusholdningen.

Merindkomstskatten er saaledes blevet berettiget endnu en Gang og under Omstændigheder, som i ikke ringe Grad ligner de Omstændigheder, vi kendte, da Merindkomstskatten første Gang blev indført. En anden Sag er, at den bør ikke blive permanent. I Løbet af to, højst tre Aar kan den komme til at virke yderst uretfærdigt for alle begyndende Virksomheder, men det foreliggende Lovforslag drejer sig jo ogsaa kun om Skatteaaret 1937—38, saa vi staar frit igen til næste Aar.

Tillægsskatten er et nødvendigt Supplement til Merindkomstskatten og til den almindelige Indkomstskat. Den er i Overensstemmelse med den gamle Venstreidé, den gode gamle Venstreidé, at Skatten skal lægges, hvor Skatteevnen findes, enhver skal bidrage til Statens Husholdning efter sin Evne, og jo større Indtægt han har, desto større er ogsaa hans Evne. Naar det er retfærdigt at beskatte store Merindkomster stærkt i disse Aar, vilde det være urimeligt at antage, at de, der hvert Aar har store Indtægter, ikke ogsaa skulde være velgørende til at tage Del i de ekstraordinære Udgifter. Jeg nærer ingen Betænkelighed ved at gaa med til denne særlige Skat paa de større og de største Indtægter, og jeg vil sige, at der har formentlig heller ikke hersket nogen som helst Tvivl om, at denne særlige Beskatning maatte komme; særlig velstillede Samfundsklasser har i høj Grad ventet den som en ganske rimelig Ting, og jeg tror, at man snarest har været forberedt paa noget værre. Den Beherskelse, som den højtærede Finansminister her lægger for Dagen, er selvfølgelig i enhver Henseende rosværdig, og jeg skal derfor anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

Jeg vil gerne, inden jeg slutter, sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. Clausager, hvis Udredning jeg hørte med stor Interesse. Det ærede Medlem udtalte omtrent dette, at Regeringen fører en Politik, hvorved nogle Samfundsklasser begunstiges til Skade for andre. Jeg maa forstaa det ærede Medlem saaledes, at det er Restriktionerne, det ærede Medlem tænker paa. Vilde det nu ikke snart være formaalstjenligt, om man fra Venstres Side vilde paavise, hvorledes vi kan undgaa disse Restriktioner? De falder i to store Grupper, den ene er dem, som danner Vilkaaret for Landbrugets Afsætningsmuligheder, den anden er dem, som er nødvendige for, at vi kan holde Hus med vore Valutabeholdninger. Vilde det ikke snart være formaalstjenligt, om Venstre, som jo maa antages at vide det bedre, vilde oplyse os om, hvorledes disse Restriktioner da kan undgaaes?

Det ærede Medlem mente, at de 24 Mill. Kr., som der her er Tale om, jo nok kan gøre godt hist og her, men de kan ikke afbøde Landbrugets samlede Vanskeligheder. Jeg maa sige, det var nu ogsaa et stort Formaal at sætte sig med Anvendelsen af 24 Mill. Kr. Men det ærede Medlem kan ikke være ubekendt med, at der for Tiden finder Forhandlinger Sted mellem forskellige Faktorer inden for Landbruget. Hvis der opnaas Enighed mellem disse forskellige